

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 123.285 van 23 september 2003
in de zaak A. 128.128/XIV-12.188.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocate S. COOLEMAN,
 kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
 Corduwaniersstraat 17

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 10 juni 1984 en van Russische nationaliteit, op 16 oktober 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 augustus 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 17 september 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT die, loco Advocaat S. COOLEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 30 april 2000 en verklaart zich vluchteling op 10 juli 2002.

1.2. Op 26 augustus 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 19 september 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Russische staatsburger, verklaarde tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader XXX van Duitse origine is. Tot 1997 woonden jullie in Anjero-Sous(d)jensk. Daarna verhuisde u met uw ouders naar Kaliningrad omdat jullie in Anjero-Soudjensk etnische problemen kenden. Eind mei 1998 werd u door enkele jongeren aangesproken die een camouflagepak droegen. Ze vroegen u pamfletten te verspreiden van de organisatie RNE. Toen u dit weigerde werd u door deze jongeren geslagen. Uw buurvrouw kende één van de jongeren, S.. Vervolgens ging u met uw vader naar de politie waar u klacht neerlegde. U onderging een gerechtelijke medische expertise. Drie dagen later kwam de wijkagent bij jullie nog eens informeren. Nog diezelfde dag verhuisden jullie naar jullie buitenverblijf in de wijk Isakovo. Op 14 augustus 1998 keerden jullie terug naar Kaliningrad omdat uw broer jarig was. Nog diezelfde dag werd uw broer met stenen bekogeld door enkele jongeren waarna hij werd opgenomen in het ziekenhuis. Op 15 augustus 1998 werd uw vader geslagen. Begin augustus 1999 verhuisden jullie naar een nieuw appartement te Kaliningrad.

Op 18 april 2000 kwam u S., de jongen die u had geslagen, tegen. Op 20 april 2000 vertelde uw vader dat jullie dringend moesten vertrekken. Jullie trokken naar Chrabrovo waar jullie verbleven bij kennissen van uw ouders. Op 26 april 2000 probeerde men u te ontvoeren, u werd toen geslagen. Nadien werd u overgebracht naar het ziekenhuis. De volgende dag ging u naar de politie. Op 29 april 2000 verliet u de Russische Federatie. U reisde in het gezelschap van uw ouders in de richting van België waar u op 30 april 2000 aankwam. Op 10 juli 2002 vroeg u de status van vluchteling aan. U legde in het kader van uw asielaanvraag volgende documenten voor: uw geboorteakte en een bewijs van Russisch staatsburgerschap.

U verklaart voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u en uw familie in Kaliningrad werden vervolgd door nationalistes (RNE) omdat uw vader van Duitse origine is (DVZ, vraag 41 en 42). Echter uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Duitse minderheid in Kaliningrad, 28 februari 2002 en Minderheden in Kaliningrad en activiteiten van het RNE maart 2002), blijkt dat er geen sprake is van vervolging van de Duitse etnische minderheid in Kaliningrad in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit deze informatie (idem) blijkt eveneens dat er actueel geen ernstige problemen zijn met het RNE.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u uw asielaanvraag gedeeltelijk steunt op de motieven aangebracht door uw vader ter staving van zijn asielrelaas. Wat betreft het door hem ingestelde dringend beroep werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat-generaal. Derhalve kan er in uw hoofd evenmin worden besloten tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees zoals voorzien in de zin van Vluchtelingenconventie. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande zouden kunnen weerleggen aangezien ze geen enkel verband houden met de door u aangehaalde vluchtmotieven.

Daar uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen van uw ouders duidelijk blijkt dat de motieven die aan de grondslag lagen van uw vertrek naar België kennelijk ongegrond zijn, acht ik het niet nodig om u nog te horen.

(...).”.

2.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van het principe “audi et alteram partem”, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 48 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat hij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten grieve duidt dat hij de bestreden beslissing heeft genomen zonder verzoeker te horen; dat verzoeker derhalve niet de kans heeft gekregen zijn dringend beroep toe te lichten; dat verzoeker daaraan toevoegt dat elke asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld en dat de Commissaris-generaal trouwens “de interne nota’s met richtlijnen wie er al dan niet gehoord moet worden” moet toevoegen aan het administratief dossier;

Overwegende dat de procedure voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn; dat niettegenstaande de gangbare praktijk van een verhoor door het Commissariaat-generaal, er geen wettelijke verplichting bestaat om de kandidaat-vluchteling te horen alvorens een beslissing te nemen; dat de Commissaris-generaal telkens individueel beslist of een verhoor dienstig en onmisbaar is voor het nemen van zijn beslissing; dat hij van een verhoor kan afzien indien hij van oordeel is dat hij voldoende ingelicht is omtrent de gegevens van de zaak om een gemotiveerde beslissing te kunnen nemen; dat enkel vereist is dat de kandidaat-vluchteling nuttig voor zijn belangen kan opkomen; dat verzoeker bij het indienen van zijn dringend beroep de mogelijkheid had zijn relaas uitvoerig schriftelijk uiteen te zetten; dat uit het administratief dossier blijkt dat hij van die mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt; dat het

hem bovendien vrij stond een vragenlijst aan te vragen of een schriftelijke verklaring aan het Commissariaat-generaal over te maken; dat de Commissaris-generaal derhalve op grond van de stukken die zich in het administratief dossier bevinden zijn beslissing kon nemen zonder verzoeker te horen; dat de Commissaris-generaal bovendien in de bestreden beslissing motiveert waarom hij van een verhoor heeft afgezien; dat verzoeker niet aantoont welke verklaringen hij had wensen af te leggen tijdens een verhoor op het Commissariaat-generaal en op welke wijze deze verklaringen de bestreden beslissing in positieve zin hadden kunnen ombuigen;

Overwegende dat aan de Commissaris-generaal voorts geen appreciatiefout kan worden ten grieve geduid daar waar hij verzoekers verklaringen toetst aan recente informatie over de situatie in Kaliningrad; dat het daarentegen getuigt van een zorgvuldige behandeling van verzoekers asielaanvraag; dat verzoeker bovendien voormelde informatie niet weerlegt met concrete gegevens; dat bovendien de bestreden beslissing eveneens gebaseerd is op het feit dat verzoeker zijn aanvraag gedeeltelijk steunt op de motieven aangehaald door zijn vader; dat de Commissaris-generaal heeft overwogen dat in hoofde van verzoeker niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, aangezien er in hoofde van zijn vader eveneens een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen; dat verzoeker derhalve ten onrechte aanvoert dat de Commissaris-generaal niet zou hebben nagegaan of er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is;

Overwegende dat wat ten slotte de door verzoeker aangehaalde “interne nota’s met richtlijnen wie er al dan niet gehoord moet worden” betreft, er geen aanleiding is om deze te laten voegen bij het administratief dossier, daargelaten de vraag of dergelijk nota’s bestaan; dat de Commissaris-generaal immers voor elk dossier afzonderlijk oordeelt of een verhoor dienstig en onmisbaar is voor het nemen van de beslissing; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de Commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat een verhoor niet vereist was om tot een gemotiveerde beslissing te komen; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van de Conventie van Genève, van de artikelen 48 en 52, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, het gelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht; dat verzoeker in essentie meent dat hij duidelijk de problemen die hij en zijn familie hebben gekend, uiteengezet heeft en hij derhalve een vluchteling is in de zin van de Conventie van Genève;

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de

organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdeling-enwet); dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “kennelijke ongegrondheid” is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat de Commissaris-generaal in casu tot de kennelijke ongegrondheid heeft besloten op grond van de volgende motieven:

- verzoeker verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij en zijn familie in Kaliningrad werden vervolgd door nationalisten (RNE) omdat zijn vader van Duitse origine is (verhoor DVZ, vraag 41 en 42). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Duitse minderheid in Kaliningrad, 28 februari 2002 en Minderheden in Kaliningrad en activiteiten van het RNE maart 2002), blijkt echter dat er geen sprake is van vervolging van de Duitse etnische minderheid in Kaliningrad in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit deze informatie blijkt eveneens dat er actueel geen ernstige problemen zijn met het RNE;

- daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zijn asielaanvraag gedeeltelijk steunt op de motieven aangebracht door zijn vader ter staving van zijn asielrelaas. Wat betreft het door hem ingestelde dringend beroep werd een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf genomen door het Commissariaat-generaal, zodat in hoofde van verzoeker evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. De door hem voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze het bovenstaande zouden kunnen weerleggen aangezien ze geen enkel verband houden met de door hem aangehaalde vluchtmotieven;

Overwegende dat verzoeker aanvoert dat hij duidelijk de problemen heeft uiteengezet die hij en zijn familie hebben gekend; dat zij telkens zijn verhuisd om de problemen te ontwijken maar desondanks steeds opnieuw met etnische problemen werden geconfronteerd, dat verzoeker meerdere keren werd aangevallen, en dat hij telkens een klacht indiende bij de politie maar er nooit gevolg werd aan gegeven; dat verzoeker derhalve meent dat zijn problemen wel degelijk onder de criteria van de Vluchtelingenconventie vallen; dat verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van zijn asielmotieven, zonder de wettigheid van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven met concrete gegevens te weerleggen; dat hij de vaststelling van de Commissaris-generaal met betrekking tot de toestand van de Duitse minderheid in Kaliningrad niet weerlegt; dat het getuigt van behoorlijk bestuur wanneer de Commissaris-generaal het asielrelaas van de kandidaat-vluchteling toetst aan recente informatie; dat de Commissaris-generaal derhalve geen appreciatiefout kan worden ten grieve geduid wanneer hij de door verzoeker afgelegde

verklaringen toetst aan informatie betreffende de actuele toestand in Kaliningrad; dat uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van vervolging in de zin van de Conventie van Genève van de Duitse etnische minderheid in Kaliningrad en dat er actueel geen ernstige problemen zijn met het RNE; dat verzoeker voormelde informatie niet weerlegt, laat staan betwist; dat de Commissaris-generaal op goede gronden kon overwegen dat verzoeker niet aannemelijk maakt omwille van zijn etnische afkomst te worden vervolgd in zijn land van herkomst; dat de Commissaris-generaal bovendien bij het nemen van de bestreden beslissing op goede gronden kon verwijzen naar de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf die werd genomen ten aanzien van zijn vader, gelet op het feit dat verzoeker zijn asielrelaas gedeeltelijk steunt op de asielmotieven van zijn vader en in hoofde van laatstgenoemde eveneens werd geoordeeld dat hij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging;

Overwegende dat voorts volgens verzoeker het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer snel verloopt “met alle gevolgen van dien”; dat verzoeker niet uitlegt wat de gevolgen van een mogelijks kort verhoor zijn, en welk nadeel deze gevolgen hem zouden hebben berokkend; dat verzoeker niet aantoonst dat de Commissaris-generaal zich onterecht op verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gebaseerd; dat uit de stukken van het administratief dossier bovendien niet kan worden afgeleid dat verzoeker er zijn asielmotieven niet voldoende heeft kunnen uiteenzetten noch dat er zich andere onregelmatigheden zouden hebben voorgedaan;

Overwegende dat ten slotte de verwijzing door verzoeker naar artikel 65 van het UNO-handboek, niet volstaat om de wettigheid van de bestreden beslissing in het gedrang te brengen, vermits het UNO-handboek geen bindend juridisch karakter heeft, maar enkel een aanbeveling betreft; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig september tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.